

«Nimbys» a la Generalitat

El divendres dia 29 de febrer, expirava el termini per a l'obtenció de l'informe previ imprescindible per posar en marxa la construcció del parc fotovoltaic per a autoconsum que LC Paper vol impulsar a Beuda. El parc de 3 MW, ampliables a 5 MW en una segona fase, seria el més gran de Catalunya en règim d'autoconsum industrial, i s'havia de construir en un camp erm de secà al costat de la fàbrica. El projecte va començar fa cinc anys i no es podia tirar endavant perquè el decret 147/2009, vigent fins ben recentment, exigia que els parcs fotovoltaics d'autoconsum fossin contigus a les respectives indústries. Com que el terreny del parc estava separat del recinte de l'empresa per una autovia, aquesta contigüitat no es complia per tan sols 90 metres i els tècnics de la Generalitat interpretaven que aquest era un motiu prou sòlid per rebutjar-ne la construcció sota l'antic marc legal. Una vegada derogat el decret del 2009, el passat mes de novembre, el projecte tenia esperances de ressuscitar: sota la nova regulació, calia presentar-lo a una comissió que hauria d'emetre un informe favorable o desfavorable en un termini de tres mesos, passat el qual s'aplicaria el silenci administratiu a favor del promotor (l'empresa). El projecte es va presentar a l'administració el mateix dia que el nou decret va entrar en vigor, per la qual cosa el termini per resoldre'l expirava el divendres.

Divendres vam rebre una trucada on se'ns deia que el projecte s'havia denegat perquè el director general de desenvolupament rural, el Sr. Oriol Anson, considerava que hi havia afectació agrícola. Ens vam quedar tots amb un pam de nas. De tothom que està involucrat en el projecte –l'empresa, els proveïdors, amics, l'entorn energètic, l'entorn polític...– ningú donava crèdit que s'hagués produït una nova denegació, després de tants anys de lluita que per fi semblaven estar a punt de donar algun fruit. Primer, perquè aquest projecte de generació fotovoltaica en autoconsum seria un referent a Catalunya, un model de transició energètica que moltes altres empreses catalanes podrien seguir. Segon, perquè aquest projecte permetria resoldre un problema territorial en un espai no productiu: el camp en qüestió no genera prou producció agrícola per poder pagar-ne el lloguer, per la qual cosa una instal·lació fotovoltaica en resol la viabilitat. Tercer, perquè és un pal de llança en el nou camí de la transició energètica: l'esquema pel qual es finançaria aquest projecte seria innovador i interessant, podent ser replicat a moltes altres indústries.

Per tot plegat sembla inversemblant que el resultat d'aquesta aventura sigui el de denegar un projecte com aquest amb l'argument que això afecta el medi rural. I aquí és on em sembla que hem de fer una reflexió seriosa.

El món rural fa anys que està en retrocés. De fet ho està des que va començar la revolució industrial el segle XIX. Només heu de fer una excursió per l'Alta Garrotxa per veure totes les cases que es van abandonar als anys 1960 per anar a treballar vora d'Olot. Les famílies que ho van fer, totes, van prosperar. Però la tendència d'anar cap a la ciutat, d'esdevenir més urbanita, és una tendència a l'alça, pel fet que l'economia cada vegada és més de serveis. Així és com apareix novament la Catalunya buida, la que marxa de les muntanyes cap a la plana, en una tendència imparable.

Aleshores, resulta imprescindible pensar com ajudarem al món rural, com podem fer que aquest món sigui útil a la societat catalana més enllà d'aportar els aliments necessaris. Una de les vies més evidents per resoldre aquest problema és la d'establir col·laboracions entre el sector industrial i el sector agrari per executar conjuntament la transició energètica.

Quan hi va haver la revolució industrial les fàbriques es van col·locar on hi havia el recurs hidràulic, a la vora dels rius. L'arribada de l'electricitat va desplaçar les fàbriques i els seus treballadors prop de les ciutats, i es va perdre riquesa del territori. És com si un recurs natural, el potencial de produir energia, s'hagués traslladat des del món rural cap a la ciutat.

Doncs bé, el nostre projecte de produir l'energia en forma d'autoconsum al costat de les fàbriques d'arreu del territori pot ser el principi del retorn de la indústria on hi ha el recurs de terreny: aigua i sòl accessibles. Una nova forma d'equilibri territorial, de frenar el buidat de la Catalunya interior.

Muntar un parc fotovoltaic de mitjana potència amb la mirada posada a 25 anys estic segur que és la millor manera de treballar pel territori, deixant l'especulació financera de costat. El nostre pla va molt més enllà d'això, flexibilitzant el procés productiu per poder emprar electricitat en lloc del gas en períodes de preu assequible (avui per exemple), innovant en tecnologia i finançament i dissenyant nous productes amb contingut de carboni proper a zero i embalatge lliure de plàstics, cosa que ens costa suor fer entendre a les grans superfícies que aquest és el camí i no pas el de l'engany permanent al consumidor amb rotlles que no tenen metres.

Ara digueu-me què hem de fer amb una administració que bloqueja un projecte perquè es pensa que el terreny del costat de la fàbrica és millor que el proposat, sense parar-se a pensar que el propietari d'aquest terreny potser no està disposat a llogar-lo o vendre'l. El meu avi hauria llençat la gorra al foc. I jo no ho he fet perquè no en porto.

Font del document:

https://www.diaridegirona.cat/opinio/2020/03/01/nimbys-generalitat/1031992.html?utm_source=rss